

Yetim Düşler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Mayıs 2014

Onlarca eşik...

Sayırsız dönemeç...

Bir o kadar dökülen alın teri sevginin eşliğinde...

Bir insan mesleğine âşık olur mu, söyleyin ya da mecnun gibi dönenir mi uğruna emek sarf ettiği olguya; ister meşguliyet deyin ister meslek isterse afakî bir heves.

Hayır, kabul etmiyorum heves sözcüğünü. Zira gönülden bağlı ve büyük bir istekle bağlanmışsanız adı ne hevestir ne de hobi. Artık sizin yaşam tarzınızdır, rüyalarınızı süsleyen, uğruna hayallere daldığınız.

Emek sarf ettiğiniz, coşku duyduğunuz ve vazgeçilmezsiniz olarak bağlandığınız her ne ise.

Uzun bir süreç insanın kendini arama ve tanıma sevdası. Sayırsız basamak adımlarsınız yokuş yukarı üstelik. İnsanlar eşlik eder size, mefhumlar anlam kazanır. Işığın etrafındaki pervane misali ruhunuz uçuşur.

Duygular alır götürür sizi. Rüzgâr eser, poyraz üşütür. Kimi zaman kaynağı belirsiz fırtınalar çıkar ve alabora olursunuz. Zira amaç da budur; tepetaklak olup oyunu terk etmeniz.

Sayırsız oyuncu sahada itiş kakış debelenirken kim varsa oynanan oyuna gönül veren saha dışı kalır.

Ne kurallar bellidir ne de gidişat. Aslında gidişat bellidir de bazen uyum gösteremezsiniz sanki gösterme zorunluluğunuz varmışçasına.

Somut değildir uyum süreci. Somut değildir suretler. Somut değildir duyduğunuz fısıltılar.

Ama gerçek olan bir şey vardır ki; somut hiçbir veri kayda değer değildir müphem varlıkların nezdinde.

Çok şey müphemdir ve bir o kadar insan izafidir.

Tek gerçek; cebinizdeki umutlar iken onu bile yıkıp dökmeye kalkarlar.

Hele ki yabancı değilseniz hayallerinizin yetim kalmasına bir kez daha evet bir kez daha düşler yetim

kalır.

Beklentiler bu yönde iken ezici çoğunluk üstünlüğünü bir şekilde ifşa eder.

Çığ gibi büyüyen ufacık bir kartopu an gelir sizi de sürükler içine hapsedip.

Belirsizlik hele ki derviş ruhunuz bir kere baş koymuşsa bu yola bilin ki sizden kötüsü yok.

Tüme varım bazen tümünden gelim ama tek gerçek: Yetim düşler...

Kime neyi ne şekilde ve hangi sebeple izah edebilirsiniz ki?

Ya da var mı bir mecburiyetiniz gönlünüzün ne denli engin ve maneviyat aşığı olduğunu?

Anlamak adına anlaşılmak ve bir o kadar anlaşılmanın eşliğinde kırmızı kardı görüp oyundan atılmak.

Öyle ya; oturmuş bir düzende siz kim oluyorsunuz da yer bulmaya çalışıyorsunuz?

Aklınızdan zorunuz mu var da bu uğurda ter döküyorsunuz?

Belli ki var zira kurallar ışığında ne düzenli bir iş ne de maddi bir getiri. Ama ne; sadece manevi doyum götüğünüz ve âşık olduğunuz engin bir derya, adına "edebiyat" denen...

Ya da her ne ise gönül bağı kurduğunuz. Keza iyi bilirim bu duyguyu. Ne zaman ki bir yola baş koydumsa ne bariyerleri aşabildim ne de engel oldum gölgelerin istilasına.

Sonuç mu istiyorsunuz? Ne siz sorun ne de ben söyleyeyim. Zira defalarca yaşadım mağlubiyet duygusunu üstelik aşk duyduğum ilgili mecrayı terk etmeye mecbur kılınıp.

Ne savaşı sevdim ömrüm boyunca ne de nefret duygusuna yakın hissettim kendimi.

Karışıklık, kin, nefret, savaş ve akla gelebilecek her tür olumsuz duygu ve fiiliyat...

Üstelik hayat bir savaş sahası da değil hele ki kin, kıskançlık ya da fitne asla muhatabı olmamalı insan denen mefhumun.

Ve düzenekte herkese bir yer var istediğiniz kadar inkâr etseniz de...

Nefret nefreti doğurur. Sevginin tam tersi kişiden çalar götürür tüm olumlu ve kabul görür ne varsa. Ve

derken kabul gören her ne ya da her kim ise ahkâm kesip, karşısındakine keser faturayı.

Evet, sayısız kere yüksek meblağlı fatura ödedim ömrüm boyunca üstelik. Ömrümden çalındı çok şey ve çok insan. Ama ne uğruna dersiniz; benliğimi, ruhumu kaybetmedim ve ödün vermedim kendimden ve kişiliğimden.

Ya kendimi kaybedecektim ya da düzen diye addedilen başıbozuk gidişata dâhil olacaktım.

Ne suçum var ne de suçluyum. Zira kendimi bildim bileli gönül bağı kurduğum her kim ya da her ne ise uğruna çok mücadele verdim.

Sayısız yetim ve öksüz düş bıraktım geride. Sayısız insanı mutlu etti üstelik bu terk edilmiş düşler.

Her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da yazmak en büyük aşkımdır.

Uzak kalmaya çalışsam da mutlu etmek için bazılarını, kalemim için için ağlıyor yürek sesimin eşliğinde.

Bildiğim bir şey var ki; yürek sesim hep çağlayacak ömrüm boyunca çünkü insan olmaktan vazgeçmeyeceğim en azından muteber bir yer bulacağıma kainiyim Yaradan'ın nezdinde. En azından bu yolda uğraşım.

Diğer yandan eminim de asla bir servet sahibi olamayacağıma. Ama yapabileceğim bir şey yok zira tüm servetim gönlümde, yüreğimde saklı. En azından Allah biliyor iç sesimi. Varsın kimse görüp anlamasın. Artık ne kabul görmek ne de uyum sağlamak bir düşüncem var. Çünkü elimden gelen bu ve hep de bu oldu ömrüm boyunca.

Kabul ediyorum artık; derviş ruhlu ve iflah olmaz bir hayalperestim. Varsın isteyen veryansın etsin ya da bire bin katıp yerden yere vursun beni.

Ben kendimi sevip kabullendikten ve de bildikten sonra neye yarar onca düşüncüyü yeni baştan inşa etmek. Mümkün de değil üstelik zihniyetleri ters yüz etmek.

Temelim sağlam; özellikle insan olarak. Çok büyük depremlerde yıkılmamış biri olarak artçıları da Evvelallah atlatırım.

Herkes selam olsun...